

[Alfred Jensen.]

berne har givet, får man tværtimod opfattelsen af, at der netop skulle sættes ind og tages mere i skat her for at lette skattetrykket for de små indkomster. Jeg vil blot gøre opmærksom på, at et selskab som Burmeister & Wain for det sidste regnskabsår offentliggjorde et overskud på 27 mill. kr., medens dette selskab for 4 år siden kun tjente 5,5 mill. kr. Det er klart, at foranstaltninger som dem, der foreslås her, ikke er nødvendige, og derfor må vi tage afstand fra sådanne lempelser og stemme imod ændringsforslagene nr. 52 og 54.

Dernæst er der spørgsmålet om forsvarsministeriets budget.

Vi har med interesse set, at soldaternes lønninger nu er taget op til revision. Forbedringer på dette område har længe været påkrævet, og man kan også nok sige, at spørgsmålet har været rejst i den offentlige debat, ikke mindst af soldaterne selv. Det er klart, at sådan må det være, fordi den prisudvikling, der er sket, siden soldaterlønningerne sidst blev forhøjet, har forringet disse lønningers værdi, således at de udgifter, de står overfor, vil begrunde en forhøjelse. Det er imidlertid karakteristisk, at det først er nu, efter at soldaterne har protesteret så kraftigt mod tjenestetidsforlængelsen, som aktionerne var udtryk for, at man har kunnet få ørenlyd for de ønsker, der har været fremsat angående bedre behandling og højere lønninger. Det er karakteristisk, at der faktisk skulle aktion til, for at de ansvarlige kunne finde på at nå frem til en løsning. Det er en lære, der ikke alene gælder for soldater, men det er en lære, der også taler sit tydelige sprog til andre i vort folk, at man må hæve sin røst, hvis man ønsker at få misligheder bragt ud af verden eller i det mindste rettet.

Det er karakteristisk ved de ændringsforslag, der her foreligger, at man særlig beskæftiger sig med de soldater, der kommer til at ligge inde over 12 måneder. Der er nemlig kun rørt ved lønninger og hjemsendelsespenge for dem, der kommer til at ligge inde mellem 12 og 18 måneder. Det ser unægtelig ud, som om man vil købe disse soldater til eftergivenhed og tilfredshed. Jeg tror dog ikke, at den lønforhøjelse, der her foreslås, vil dæmpe gemytterne eller skabe tilfredshed med tjenestetidsforlængelsen. Jeg vil snarere tro, at det, der her foreslås, vil give anledning til forøget uro

blandt soldaterne. Det er jo en urimelighed, at man opretholder forskellige lønninger for soldaterne. De, der har været inde indtil 6 måneder, får 2 kr., de, der har været inde over 6 måneder, men ikke 12 måneder, får 2 kr. 25 øre, og først efter at man har været inde i 12 måneder, kommer man op på 3 kr. Vi forstår ikke, hvorfor der skal denne forskelsbehandling til. Efter vor opfattelse bør lønningerne være ens for såvel den første periode som den seneste del af tjenesteperioden.

Det forekommer os også, at det er i allerhøjeste grad urimeligt, at man her, hvor det drejer sig om værnepligtige, om folk, der er tvunget ind, opretholder en lavere løn end den, der betales til dem, der melder sig frivilligt. Disse frivillige skal have 4 kr. i elevtiden — det må formentlig være det, vi andre tidligere kaldte rekruttiden —, hvorimod de, der er tvungent indkaldt, kun skal have det halve, en daler. Jeg kan ikke se, hvormed man vil begrunde en sådan forskel i tjenesteydelsen, som her kommer til udtryk i lønningerne. Jeg vil endda mene, at der er meget, der taler for, at de, der er tvungent indkaldt, får samme løn, om ikke mere, end de, der har meldt sig frivilligt. Det er da klart, at adskillige af dem, der er indkaldt tvangsmæssigt, har forsørgerbyrder, har udgifter, som de skal afholde under indkaldelsen, og det vil de ikke være i stand til med en sådan lav løn. Skal der endelig være nogen forskel, burde de tvangsendkaldte have mere end de, der er frivilligt inde. Vi foreslår derfor, at lønnen fastsættes til 4 kr. for de værnepligtige menige, altså samme beløb, som er fastsat for de frivillige menige.

Jeg vil ikke tro, der er anledning for mig til at komme med nogen særlig begrundelse på dette punkt. Vort forslag taler jo for sig selv. Enhver ved, at den forplejning, soldaterne får, ikke rækker til de fornødenheder, som soldaten rent legemligt har. 3 måltider om dagen rækker ikke særlig langt; når det drejer sig om unge mennesker, ved man, at det må suppleres op, og hvor langt kommer man med en daler om dagen, når man også har andre fornødenheder, kulturelle såvel som materielle. En folketingsmand udtalte forleden overfor pressen, at han brugte 35—40 kr. daglig for at eksistere her i hovedstaden. Selvom man ser bort fra hotelomkostninger o. s. v., siger det sig selv, at den daler, som man by-